

Painos 7897

TOVERITAR

AMERIKAN SUOMALAI-
TEN TYÖLÄISNAISTEN
XX N EN K ANNATTAJA

ORGAN OF THE FINNISH WORKING WOMEN IN AMERICA

No. 34

Tiistaina, Syysk. 2.—Tuesday, Sept. 2

1919—Yhdeksäs Vuosik.

Sosialismi ja uskonto

Pappien, porvarien ja yleensä vanhoillisten ja sosialismin vastustajien yksi tavallisimpia väitteitä on että sosialismi johtaa ateismiin (jumalan kieltämiseen) ja että sosialistit ovat ateisteja. Tosi on, että sosialismi on "yhtä ateistinen kuin esim. rautatiejuna tai tariffilaki", kuten eräs sosialistinen kirjottaja sattuvasti sanoo. Sosialismin tarkoitus on pelkäämistään maallinen eli aineellinen: kumota kapitalistinen luokkavalta ja asettaa tilalle todellinen kansanvalta. Sosialismi pyrkii ratkaisemaan yhteiskuntakysymyksen eikä uskontokysymystä. Itsestään uskonnon kanssa ei sosialismilla ole mitään tekemistä, mutta kirkon kanssa meillä sosialisteilla on riitaa, syystä, että se on yksi vahvimpia yhteiskunnallisia luokkalaitoksia suurine rahastoineen, piispoineen ja pappeineen joka tällaisena voimakkaana yhteiskunnallisena laitoksena uskonnon verhon suojassa tukee vallassaolevan luokan etuja. Tämän yhteiskunnallisen laitoksen kanssa me olemme julkisodassa kuten koko kapitalistinen luokkayhteiskunnan kanssa. Se asia, josko ihminen uskoo juutalaisten, hindujen, kiinalaisten, turkkilaisten, katoolilaisten tai protestanttien jumala-käsitteeseen, on jokaisen yksityisen asia. Sosialistit eivät tahdo ketään kieltää uskomasta jumalaansa, vaikkakin me koetamme tosiasioiden mukaan osottaa, mitä uskonto todellisesti on ja miksi se on olemassa. Kristinuskolla on saman verran yhteyttä sen nimen varjossa toimivan yhteiskunnallisen laitoksen — kirkon — kanssa kuin kansanvallalla on byrokratian kanssa. Näin sanovat jo kaikki hiukankaan kristityt ja rehelliset papitkin. Tämän päivän kirkko olisi ensimmäinen karkottamaan Kristuksen temppeleistään, kuten se karkottaa jokaisen papinkin, joka uskaltaa Kristuksen

oppia saarnata ja yrittää toteuttaa.

Sosialistisessa kirjallisuudessa tapaa usein ateistisiä ja uskontovastaisia ajatuksia. Se johtuu kahdestakin syystä. Ensimmäinen siitä, että kirkon harjoittama parjauus sosialisteja vastaan on pakottanut sosialistit itsepuolustukseen ja samalla arvostelemaan kirkkoa ja samalla uskontoa, sekä hyökkäämään sitä vastaan. Ja toiseksi se johtuu siitä, että sellainen henkilö, joka ei enää usko kuninkaitten ja muitten yksinvaltaisten auktoriteettivallan pyhyyttä, alkaa epäilemään myös kirkon ja muitten auktoriteettien pyhyyttä. Luokkatietoinen luokkataistelija ei siedä kirkon henkistä isäntävaltaa ylitseensä, hän ei siedä sen orjuutusta. Pyrkimys vapautumaan palkkaorjuuden kahleista johtaa myöskin pyrkimään hengen vapauteen. Sosialistit ovat tieteen ja edistyksen ystäviä. Kuten muutkin orjuuttajat, saa siis kirkkokin sosialistien taholta arvostelua osakseen ja sosialistit pyrkivät osottamaan sen todellisen luokkaluonteen. Myöskin me aina tahdomme osottaa mitä uskonto, se verho, johon kirkko on pukeutunut. (Sivumennen sanoen, jokaisen omia aivoja käyttävän työläisen tulisi omistaa ja lukea "Kristinuskon alkuperä" ja "Aine ja Voima". Edellisestä opimme mitä uskonto on, mitkä ovat ne syyt, jotka se novat luoneet, ja jälkimäisestä me opimme mitkä ovat ne voimat, jotka elämää luovat ja hallitsevat. Siinä taistelussa mihin kirkko pappeineen ja kannattajineen on meidät sitä — kirkkoa — vastaan pakottanut, emme voisi parempia aseita valita kuin edellämme mainitut kirjat.)

Vallassaoleva luokka on aina käyttänyt uskontoa orjuuttaakseen kansaa. Uskonto on mahtava voima, se on melkein yhtä vanha kuin ihmiskuntakin. Pelko ja avuttomuus loivat sen luonnon orjuudessa elävän alkuihmisen mielikuvituksen ja muuta-

mien vuosisatojen tiede ei ole vielä sitä kyennyt kuin osaksi hävittämään. Uskonto on kiteytynyt meidän olemuksimme kuin vaistot ja siksi se onkin se mahtava voima, jolla vallassaoleva luokka kykenee työväenluokkaa kirkkonsa avulla orjuuttamaan ja riistämään. Onhan kokemus heille sen niin tuhansia kertoja todentanut, että uskonnollinen ihminen on pelkuri ja orjasielu. Vallassaolijat ovat aina tukeneet kirkkoa ja tekevät sitä nytkin. Rockefellerit, Morganit, Carnegiet, y. m. Wall kadun johtajat lahjoittelevat kirkkojen kassoihin ja kirkot pappeineen ja jesuiittoineen vastapalvelukseksi taistelevat julki sekä salaa kaikkia työväenjärjestöjä, tiedettä ja kaikkea edistystä vastaan.

Sosialistit eivät ole ainoat, jotka ovat joutuneet taisteluun kirkon kanssa. Jokainen poliittista ja taloudellista kumousta edustava aate, joka vain on jollakin tavalla uhannut kunkin ajan vallassaolevan luokan valtaa, on saanut mittailta voimiaan kirkon kanssa. Sata vuotta sitten saivat porvarillisen tasavallan aatteen ajajat otella lujasti kirkon kanssa. Kirkko taisteli ankarasti kuningasvallan puolesta. Sisällissodan ajalla Yhdysvalloissa jakautui protestanttinen kirkko kahteen leiriin orjakysymyksessä, ja molemmat leirit löivät toisiaan raamatulla. Kaikkia liikkeitä, jotka ovat tavalla tai toisella olleet vastenmielisiä vallitsevalle luokalle, on kirkko vainonnut.

Katoolinen kirkko tänäpäivänä läy häikäilemättömintä taistelua sosialismia vastaan. Sen papit ja jesuitit tunkeutuvat unioihin ja vaikuttavat siellä, kuten muistamme eräässä työväenliiton konventiosissa muutamia vuosia sitten. Wall kadun rahamiehet ovat rahastaneet katoolisen "Columbuksen ritarit" nimisen seuran perustamista. Wall kadun herroille on varmaan suureksi e-

(Tarkoa toisella sivulla)

Ei rukoilla

Kirj. HELMI M—N

Köyhä tallaa karuja kallioita, ei vihantia viljelysmaita. Vaikka minne hän askeleet ohjaakaan, hänelle elämä on yhtä saita.

Häntä piikit ja okaat pistelee, ne raastavat joka puolta. Vain kulkija ihanan viljelysmaan ei tarvitse tuntea huolta.

Saa elämän nautinnon tuntea, ken auringon valossa astuu. Vaan varjojen lasten poskipäät liian usein kyyneliin kastuu.

Kulkija vihannan viljelysmaan leivän puutteesta ei koskaan tiedä, vaan karun kallon lapsoset eivät huoletta päiviään vietä.

Sairaus, väsymys, katkeruus ja myrtymys mieliä painaa. Ei juhlamiehti saa milloinkaan, edes suurina sunnuntaina.

Katso kulkijaa vihannan viljelysmaan, kuinka nauraa ja ilakoipi, mikä juhlahumu yhtenäin, miten riemunkellot soi.

Varjojen lapset, katsokaa, nouskaa jo auringon puoleen. Jättäkää karu kalliomaan, älkää tyytykö vaivaan, huoleen.

Yhä korkeammalle pyrkimään, jopa kasvaa joukkomme voima. Ei pysty vihannan viljelysmaan herrojen pilkka ja soima.

Vallataan vihanta viljelysmaa, onni, riemu, auringonvalo. Meille kuuluvi ihana asuinmaa, paras viljelysmaamme ei salo.

Otetaan — ei rukoilla — alueet laakeat, laajat. Elämän nautinto omistetaan, onhan joukkomme rivit taajat.

Nuori Amerika

Kirj. Hilma Nylund.

— Miksikähän marjat ovat tänä kesänä niin kalliita, etten ole koko kesänä voinut niitä ostaa lapsilleni. — kuulin erään naapurini kyselevän eräältä kaupustelijalta Oakland "Free Marketissa".

— Ettekö sitä tiedä? Paimijat saavat viisi dollaria päivältä eivätkä kuulu vieläkaan olevan tyytyväisiä. Ja tiedättekö, he ovat enimmäkseen ulkomaalaisia ja vieläpä japanilaisia, jotka työskentelevät hedelmien paimijoina. He juuri kohottavat marjainpaimijain palkat niin korkeiksi, ettei marjoja enää kannata kasvattaa. He valtaavat haltuunsa marjamaat ja karkottavat valkoset ihmiset pois mailta.

— Senkin julmurit, nuo ulkomaalaiset, kuulin pikku äidin sanovan. — Minun vanhempani olivat puritaaneja, he taistelivat indiaaneja vastaan, ovat tulleet idästä länteen hevosskyydillä ennenkuin oli rautateitä. Minä olen amerikalainen ja olen ylpeä

siitä, että olen tämän mahtavan, rikkaan tasavallan kansalaisten. Mutta nuo vihatus ulkomaalaiset pilaaivat olot täällä, he nostavat työpalkkatkin niin korkeiksi ja samalla nousevat elinkustannukset niin, etten minäkään ole voinut ostaa lapsilleni yhtään marjaa koko kesänä. Ennen sentään voi ostaa mansikoitakin oikein syödäkseen ja mustia vatukoita oli vaikka kuinka viljalti. Nyt ei niitäkään näekään. Pikku äiti tuntui olevan kovin katkeroitunut.

Californian marjamailla Sapositolissa, tomuisen kauntin tien varrella tomuisien marjapeltien laidassa näemme miehen teltan ylöspanohommissa. Pieni, tumma äiti hääreilee purkaen kääriä ja tavaralaatikoita. Kaksi lasta juoksentee ympärillä ja muutaman kunkauden vanha pienokainen itkee hiljaa vaunuissa.

Mustien vatukkain paiminta on hauskaa työtä kun sitä tekee vaihtelun vuoksi, mutta tehdä sitä eläkkeeseen, on se raskasta.

Mammotti-niminen musta va-

tukka oli parhaillaan valmis paimittavaksi. Komeita, puolentoistatuumankin mittaisia marjoja oli köynnökset täynnä. Niiden paimimisesta maksettiin noin puolitoista senttiä paimalta. Paimia esim. 350 paimaa niitä, on se aikalailla raskasta, siinä tarvitaan nopeutta, voimaa sekä kestävyyttä. Kun ne vielä lisäksi täytyy kantaa vastaanottoasemille, kysytään siinä miehen voimaa. Ja aurinko paistaa polttavan kuumana ja multa polttelee jalkoja. Käveleminen hiekkamullassa on väsyttävää.

Pieni ulkomaalainen isä ja äiti olivat saaneet vähäsen taloutensa kuntoon ja lähtivät paimimaan marjoja. Isä oli käsipuoli. Hän kantoi hihnalla kiinnitettyä marjalaatikkoa kaulassaan. Heidän pieni poikansa kulki äitinsä perässä ja kaatui tuon tuostakin multakokkareihin ja itki.

Miksikähän tuo käsipuoli isä ja pieni, tumma äiti pystyttivät telttansa tuohon tomuisen marjapellon laitaan ja miksi he toivat vielä lapsensakin sinne multakokkareihin kompastelemaan? Miksi

ei tuo äiti mennyt lapsineen jonnekin kesähuvilaan, sensijaan kun hän tuli tuohon paahattavaan kuumuuteen, missä ei ollut edes yhtään puuta varjona, ja jossa ei ollut edes vettä? Miksi ei hänkin mennyt Lake Tahoeelle tai Blue Lakelle, tai meren rantaan, joissa rikkaat koirineen huvittelevat? Olivathan he niitä "kallis-palkkaisia marjainpaimijoita"! Ja olisihan tuolle äidille ollut kylliksi työtä ähoitaessaan noita kolmea pienokaistaan. Niin, mutta marjainpaiminta kesällä oli heidän elinkeinonsa, ja saadakseen edes kaikista välttämättömmistä elintarpeita kolmelle pienelle, avuttomalle lapsukaiselle, täytyi heidän molempien raataa tässä paahattavassa kuumuudessa. He eivät siis olleet huvittelemassa lapsineen, vaan ansaitsemassa elatustaan.

— — — Tingling — tingling — whii — whii kuului Southern Pacificin paikallisjunan pitkä vihellys, kun se tulla porhalti Berkeleyyn yhdeksättä katua. Kerto-

(Jatkoa toisella sivulla)